

Liepa Maciulevičiūtė

Jūroje Minčių

Turinys

Kambarys	4
Laisvi, bet nelaisvi norai	6
Mėlynos ir žalios	8
Jūroje minčių	10
Prisiminimas	12
Susapnavau	14
Žiema	16
Vilties vėjai.....	18
Drugeliai	20
Pasakos	22
Autorės žodis	24
Apie autoreę	25

Skiriu visiems mylintiems, svajojantiems ir
savo jausmų labirinte pasiklydusiems...

Kambarys

Kasdien koridoriai nauji,
Vis kitos durys kambarin.
Tik kambarys tas pats kasdien, kasmet. –
Jame šešėliai spintų,
Sielų šukės, nenešančios džiaugsmo,
Ir veidrodžiai be atspindžio,
Be skausmo ir be laimės.
Bejausmiai žingsniais aš žengiu –
Į priekį du, o trys atgal.
Jie aidi, skamba,
Bet tamsa, vis vien,
Be jokio skausmo ir be laimės.
Šešėlis tuščias ir blankus,
Aš veidrody dar neregįu savęs
Ne šiandien ir ne čia.
Bet gal rytoj? Gal jau šalia?
Galbūt vėl durys prasivers?
Gal žengsiu drąsiai kambarin?
Pirmyn, tolyn šįkart, bet ne atgal?
Atgims man siela gal, širdis?
Galbūt jau greit save pažinsiu
Šiam laimės, skausmo kambari?...

Laisvi, bet nelaisvi norai

Žvelgiu dažnai į aukštį aš,
Į platų mėlį, į kregždės
Tas tokias laisvas laisvas ir mielas.
Bėgioja, sklendo jos dangaus takais,
Plačiais, beribiais ir melsvais.
Staiga suvirpina man širdį toks skaudus
Troškimas, jausmas tas ilgas -
Ak, kaip norėčiau aš lakstyt
Bekraštėm pievom, gatvėm begalinėm,
Nepriklausyt nuo nieko ir nei kam.

Bet juk pasauly ne viena aš,
O juk ir jis ne be pradžios ir galo.
Čia laisve mums dalintis reikia,
Ją saugot, vertint kiek tik turim,
O pasvajoti galim apie daug ką -
Apie mėnulį ir apie žvaigždes,
Tiktai suvokim, kiek mes norim,
Juk regim juos gražius jau čia.
Nejaugi šito mums dar negana?...

Mėlynos ir žalios

Aš plaukt nemokėjau
Ir išmukt nenorėjau,
Kad tik skęščiau ir skęščiau
Ir grimzčiau tavose akyse,
Gilyn, iki dugno,
Kur tamsa nebaisi ir tylą nešturpi.
Bet neleidai man, manęs neprisileidai,
Aš net pabraidžioti jose nespėjau.
O juk aš taip norėjau, taip tikėjau,
Kad tos akys,
Tokios mėlynos, žalios,
Nors... ir žalios, ir mėlynos
Ir nebežinau net
Ar žalios jos buvo, ar mėlynos...!
Bet aš kadaise tikėjau, kad
Tos akys manųjų ieškos, jas suras,
O radusios niekada,
Niekada nebežvelgs į kitas...

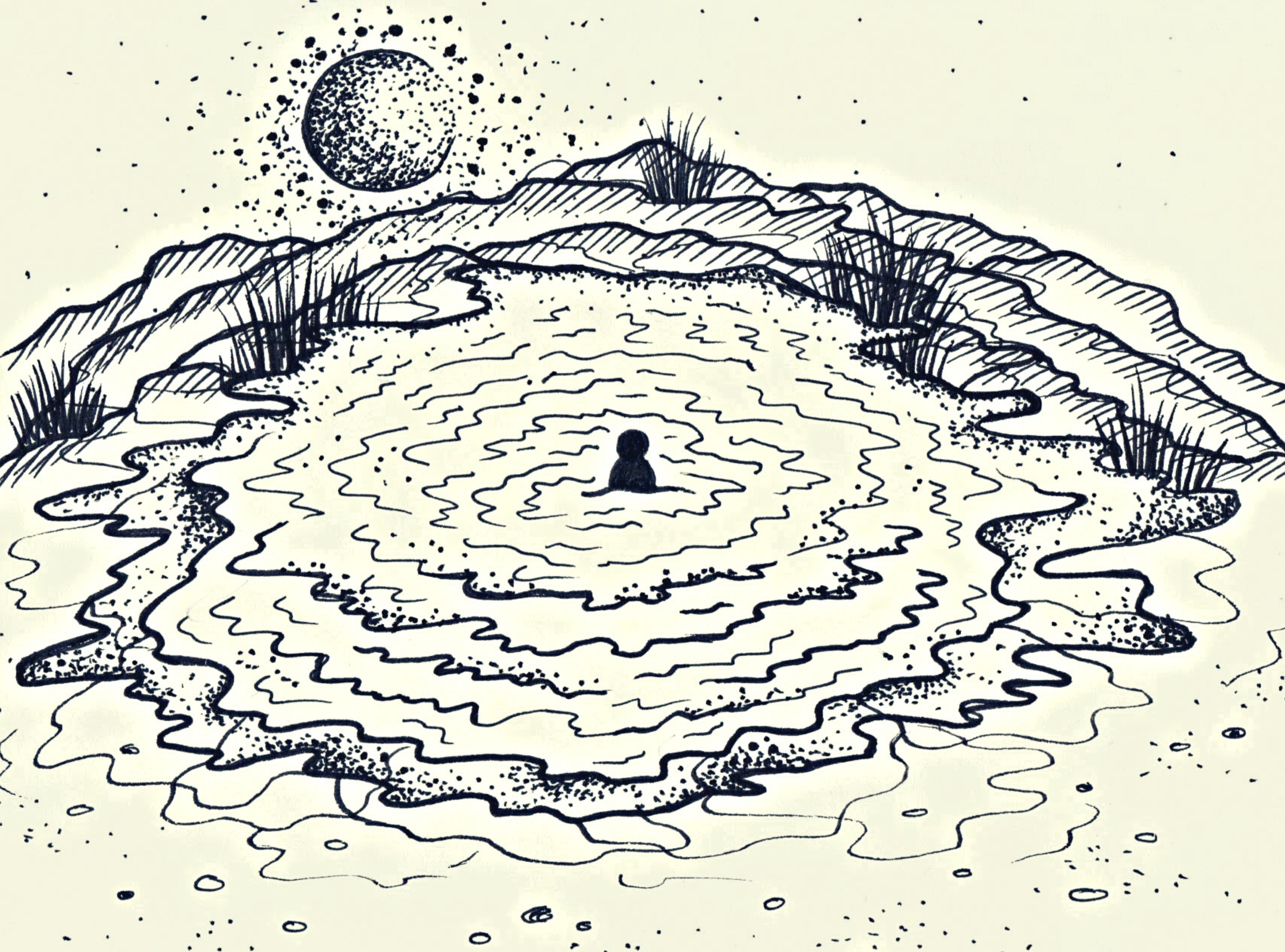

Jūroje minčių

Pasimečiau aš jūroje minčių,
Miške skirtingų norų ir jausmų.
Takų čia daug, per daug kelių.
Nenučiuokiu visai kuri man rinktis. -
Bijau prarasiu galimybių įvairių,
Gal nuotykių ar patirčių svarbių,
Jausmų, kurių reikšmės suvokt dar negaliu,
Bet visgi trokštu jų
Kaip trokšta oro skęstantis žmogus.
Ir aš jaučiu, kad skęstu jūroje minčių.
Savy aš pasiklydau, o savęs nesurandu.
Lyg labirintais vaikštau aš pirmyn atgal,
Nei savo norų, nei svajonių atpažint nebegaliu.
Apsunko kūnas mano, širdį spaudžia.
Jausmus manus seniai užpustė vėjai,
Giliai po smėlio sluoksniu jie trunyja,
Kasdien prisiminimai vis tolyn į užmarštį,
O dabartis gilyn vis į bedugnę grimzta.

Ir aš toliau dar skęstu toje jūroje minčių.
Bandau aš į paviršių irtis iš visų jėgų,
Bet mintys man plaučius užtvindyt baigia
Ir vos besijaučiu gyva...

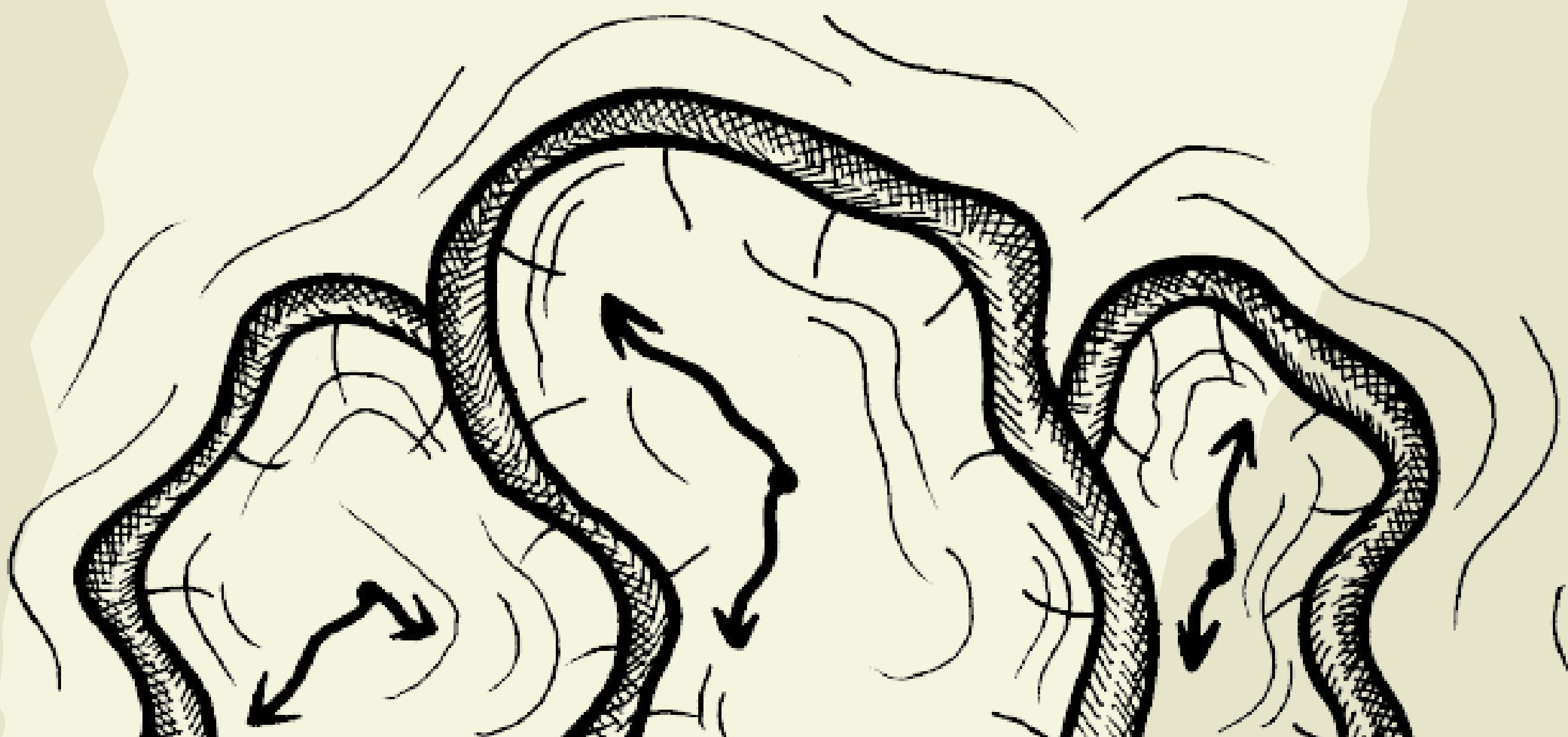
Prisiminimas

Seniai seniai tapai mintim man.
Ta, kur aplanko sėdint pamokoj,
Su manimi kur lieka kol užmigsiu,
Mintim, kuri kas kartą rytą atsikėlus,
Nupiešia šypseną veide ir gražų jausmą.
Mintis ta augo, išikūrė,
Net tik galvoj šįkart, bet ir širdy.
Taip vieną dieną tu tapai man noru,
Tokiu, kur padeda akim tavęs ieškot,
Už kampo, gal koridoriuj, kieme gal.
Tuo noru, kur užmigt kasnakt neleidžia,
Vis primena tave, tavas akis,
Jau greitai net iš tolo jų nebemačiau.
Gyvenimas išskyrė mus nors net suvienijęs nebuvo.
Prabėgo vienas mėnuo, antras, trečias.
Skaudu ir tuščia ir ilgu,
Krūtinė tarsi dykuma išdžiūvo.
Taip skaudžiai tu tapai man troškimu.
Tuo, kur kankina, persekioja žingsny kiekvienam,
Kur vaikščiojant koridoriais senais,
Neleidžia džiaugtis jais, tyliais, tamsiais,
Be juoko tavo ir be šypsenos šviesios.

Atėjo ta diena, kai tuos koridorius šventus
Užnugary jau palikau ir aš.

Prabėgo metai ir dar mėnesiai keli,
Prisiminiau tave staiga,
Ir taip tapai didžiausia mano svajone.
Ta, kur kaskart aplanko žiūrint į žvaigždes,
Ta, kur kas kartą pagalvojus širdį virpina,
Ta svajone, kuri tokia brangi ir tobula, kad net graudu,
Nes ji per daug jau tolima, per stipriai tobula.
Kelias savaites pasvajojau,
Akim tavęs aš paieškojau ir radau.

Per tuos kelis metus buvai man daug kuo,
Mintim ir noru, troškimu ir svajone,
Tačiau akimirką tą palaikiau tave viltim.
Viltim, kad gal dar egzistuoja žodis "gal".
Bet aš suklydau, apakau...
Gal pagaliau subrendau? Pamačiau?
Per tuo kelis metus buvai man tik
Gražiu. Baisiu. Mielu. Skaudžiu.
Prisiminimu.
Kurį prisimenu kaskart praradus viltį,
Kaskart sukaustyta baimės,
Kad nieko kito be tavęs aš šiam pasauly nesutiksiu...

Susapnavau

Įsimylėjau žmogų aš įsivaizduotą,
Tą žmogų sapnuose aš sutikau.
Nepamenu, jog būčiau mačius jį anksčiau.
Neatmenu, kad būčiau aš su juo kalbėjus.
Bet visgi akys jo jau tokios artimos,
O balsas įsirėžęs atminty
Tačiau įsimylėjau aš įsivaizduotą žmogų.
Tą žmogų sapnuose mačiau.
Nepamenu, jog būtų jis praėjęs pro mane
Neatmenu, kad būtų man pasakęs "labas",
Tačiau žingsnius lengvus girdžiu jo galvoje,
Ir švelnią šypsena, vos pasirodžiusią veide...
Bet aš tą žmogų įsivaizdau,
Juk aš jį šiaunakt sapnavau...
Ir visgi atsikėlusi aš staigiai pajutau –
Įsimylėjau.
Jo balsą, šypsena ir širdį,
Žodžius švelnius man išstartus ir žvilgsnį,
O aš jį tik susapnavau ...

Tačiau gal mes prasilenkėm kada?
Gal net nežinom kiek praradom?
O gal dar susitiksim kažkada?

Įsimylėjau žmogų aš įsivaizduotą,
Jį savo sapnuose aš šiaunakt sutikau,
Tik ar tikrai tą žmogų įsivaizdavau?.

Žiema

Rytas.

Žiema.

Šešios valandos jau

Ir dar minutė dvidešimt viena.

Užvėriau savo sielą ką tik,

Pramerkiau akis.

Akis, kurios patvinsta tarsi upė žiemos vidury,

Kaip upė sukanti kas dieną vingiais.

Šiandieną įteka į ją upelis,

Rytoj tik dar didesnė upė,

Bet ji pati toliau neauga,

Tik svorį trigubai didesnį neša.

Rytas.

Žiema.

Valandos šešios

Ir jau minutės trisdešimt keturios.

Gulėjau vis dar ir sekundes skaičiavau.

Viena, dvi, trys...

Apytiksliai pusšimtis tūkstančių jų.

Iki kitos nakties,

Iki užsimersiu, darkart sielą atversiu

Ir pagaliau aš vėl sapnuosiu

Apie kitą laiką, kitą miestą,

Kur žiemą sniegui tirpstant nelieka balų,

Kur vidury šalčiausio metų laiko upės netvinsta

Ir teka jos kasdien ramiai, tolygiai,

Be kankinančios naštos.

Rytas.

Žiema.

Septynios valandos jau

Ir minutė viena.

Keliosi, traška kaulai įmigę

Ir šiurpsta oda nuo šaltos realybės.

"Kokia šauni diena!" – galvosiu.

Iki atvėrus langą

Saulė skruostų nepaglostys.

Iki išėjus laukan

Purvu aptikš mano ką tik nublizginti batai.

Tokia jau ir diena, tokia ji jau gera...

Kasdien tie patys žmonės,

Į mano sielą besibraunantys,

Kas kart tie patys iššūkliai,

Auginantys tik svorį, bet ne pačią mane.

Nebe rytas.

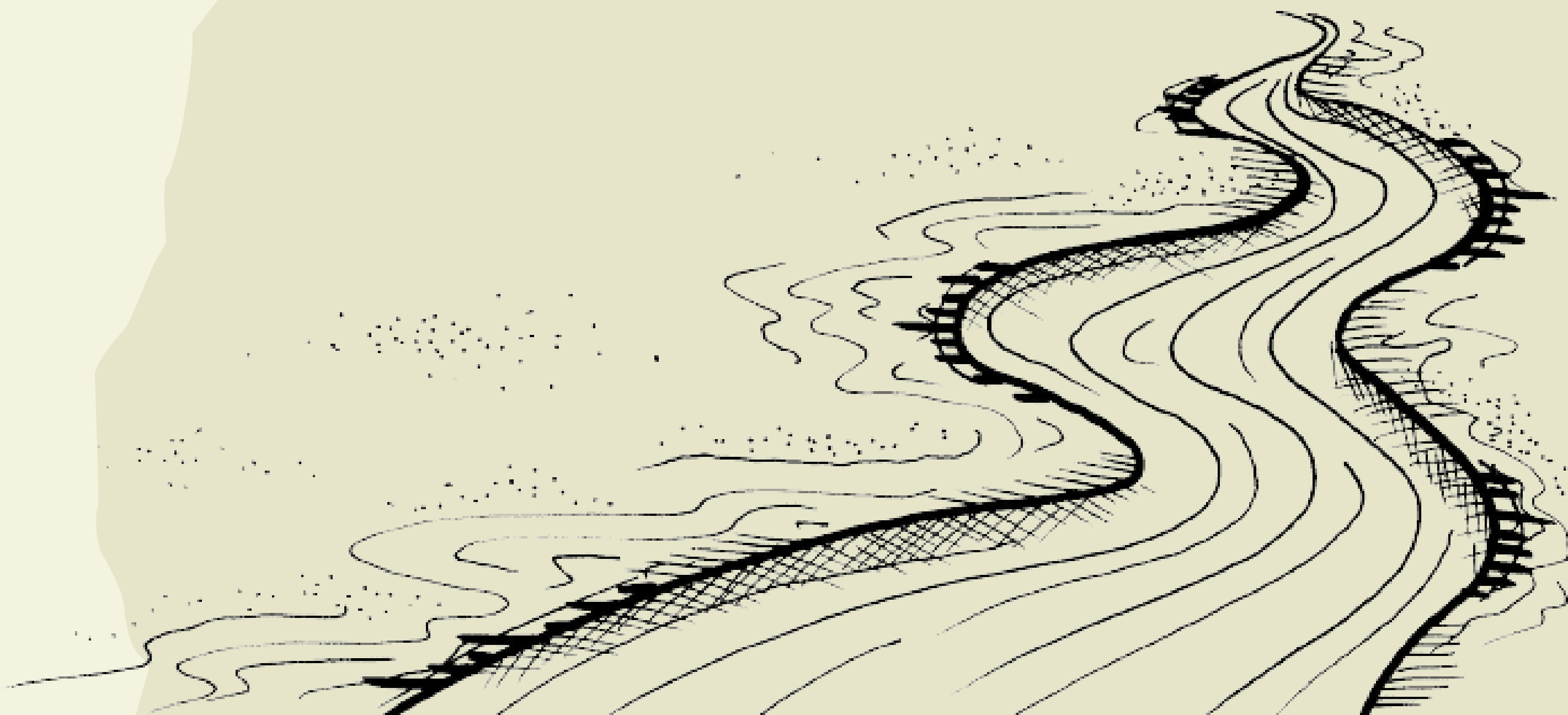
Diena.

Bet vis dar žiema.

Valandos trys

Ir minutės septynios.

Ką tik upės ir vėlei patvino...

Vilties vėjas

Nemėgstu aš vėjų,
Tų stiprių niekadėjų.
Nemėgstu šaltuko,
Ir šiurpstančios odos.
Nemėgstu tų vėjų,
Kur atneša skausmą
Ar kančią staiga.

Aš mėgstu ramybę
Ir palengva tekančią upę.
Aš mėgstu, kai viskas gyvenime
Teką viena vaga,
Be jokių posūkių ir be kliūčių.
Bet aš nemėgstu, kai oro gūsis staigus
Įneša skausmo ir trukdo tikėti,
Kai vėjas stiprus
Išvarto mano tikslus,
Išdarko mano ramybę
Ir svajonių stiprybę.

Visgi kartais tie vėjai gaivina.
Kartais oras apsunksta,
Pabėgti kėsinaisi viltis,
Bet tik vėjas neleidžia.

Šviežias oro gūsis
Man šiandien atpūtė žmogų.
Vilties vėjas man atnešė tikėjimo
Kuris seniai jau pražūti galėjo.
Bet vėjas neleido,
TU neleidai...

Drugeliai

Drugeliai išskrenda.
Drugeliai parskrenda.
Dažnai jie miršta,
O retkarčiais drugeliai vėl atgimsta.

Kai nebesitiki,
Kai baimė gniaužia gerklę,
Kai abejoji ne ar jie sutiks tave,
Tačiau ar tu dar drugelius sutiksi.

Vikšrai, skausmingai pilvą raižantys,
Susisupa į baimės anklodę.
Prabėga dienos, mėnesiai, gal metai,
Išsirita staiga iš nevilties kokonų JIE...

Drugeliai – šaukliai vilties ir meilės.

Jie ima gniaužti gerklę dar stipriau,
Už baimę daug švelniau ir maloniau.
Kažkaip nei šypsenos nuo veido nuvaryti negali,
Nei žibančių akių nuslėpti nuo kitų nepajėgi.

Seniai jau nereikėjo tramdyti man jų,
Taip vieniša be tų ištikimų draugų,
Be mylinčių ir klausančių ausų.
Kai abejonės viršų ims, aš lauksiu jų.

Drugeliai išskrenda,
Drugeliai parskrenda.
Kažkaip kvėpuoti darosi sunku...
Gal jau sulaukiau aš savo senų draugų?

Pasakos

Seniai seniai,
Kai dar buvau maža,
Žiūrėjau filmų daug,
Varčiau knygas
Apie princus, princeses.
Tuomet skaityt dar nemokėjau,
Bet jau raides aš pažinojau –
M, E, I, L ir E su taškeliu.
Bent taip atrodė tada.

Prabėgo metų nuo tada jau daug.
Išaugau aš iš pasakų ir filmų,
Tačiau skaitau knygas toliau
Po žodį, ne po raidę
Ir jau ne E su taškeliu, o Ė.
Skaitau aš apie meilę ir gyvenimą,
Apie skausmą ir kovas
Ir man atrodo meilė daug svarbesnė
Ne tarp princo ir princesės,
O tarp manęs, kuri yra
Ir tos, kuri gyvens rytoj.

Man pasaka jau nebe riteriai ar pilys.
Tai žmonės, supantys mane,
Ir aplinka, kurioj aš gyvenu.
Man pasaka jau nebe žygdarbiai ir spąstai.
Tai kelionė likimo takais
Ir pasirinkimų grandinės.
Man pasaka nebe kova tarp princų ir pabaisų.
Tai mūsų tarp vakar ir šiandien
Bei konfliktas tarp dviejų pasirinkimų.

Man šiandien pasaka jau nebe knygos.
Man šiandien pasaka jau nebe filmui.
Man pasaka tai mano gyvenimas,
Nes šitą pasaką rašau aš.

Autorės žodis

"Iš priešų į mylimuosius" – mano mėgstamiausias knygų scenarijus. Taip galėčiau apibūdinti ir savo santykį su rašymu bei kalba.

Dar vos prieš keletą metų, gavus užduotį parašyti rašinį, mane užliedavo didžiulė nerimo banga. Nekenčiau to, nedraugavau su tušinuku ir žodžiais. Visomis išgalėmis slėpiausi nuo rašymo, o priėjusi tašką, kai privalėjau šią užduotį atlikti – praleisdavau valandas tiesiog spoksodama į baltą popieriaus lapą.

Vis dėlto, maždaug septintos klasės antroje pusėje mano gyvenime įvyko lūžis. Iki šiol nesu tikra ar man tiesiog pavyko atrasti širdžiai artimą temą, stilių bei struktūrą, ar pačią save. Taip jau atsitiko, kad būtent nuo tos dienos progimnazijos lietuvių kalbos kabinete, rašant pirmąjį savo gyvenime samprotavimo rašinį pagal Antoine de Saint-Exupéry knygą "Mažasis princas", žodžių jungimas į sakinius, jų dėliojimas į tekstą ir minčių išraiška manęs nebeapleido. Rašymas tapo ne mano hobiu ar pomėgiu, o manęs dalimi. Jo dėka pamilau lietuvių kalbą ir kultūrą, atradau raktą į anglų ir vokiečių kalbas bei norą plėsti savo kalbinį bagažą.

Bėgant metams atradau vis daugiau žodžio ir jo išraiškos formų. Jau toje pačioje septintoje klasėje išleidau savo pirmąjį kūrybos leidinį – miniatiūrų rinkinuką, po metų savo mintimis nusprendžiau dalintis tinklaraščio pavidalu, pradėjau rašyti knygą. Gimnazijoje visai netyčia atradau debatus, padėjusius man įveikti viešojo kalbėjimo baimę, kurios atsikračiusi dar labiau pažinau save ir savo gebėjimus. Dar šiek tiek vėliau sužinojau gebanti daryti dar kai ką, su kuo, buvau įsitikinusi, jog nesusitvarkysiu niekada – kurti eiles. Bet atsitiko dar vienas likimo vingis ir visai netyčia parašiau savo pirmuosius eilėraščius nugulusius į šį rinkinį.

Savęs paieškos, svajonės, dėkingumas, meilė sau ir kitam – visa tai susitiko ir įgavo ilgaamžį pavidalą mano pirmajame eilėraščių rinkinyje "Jūroje Minčių".

Liepa Maciulevičiūtė

(g. 2006)

Aktyvi moksleivė, įvairių projektų, programų ir olimpiadų dalyvė bei laimėtoja, tinklaraščio kūrėja, jaunoji antreprenierė, debatininkė, Jonavos Senamiesčio gimnazijos debatų klubo narė, mentorė ir teisėja.

2013 –2021 m. mokėsi Jonavos Justino Vareikio progimnazijoje. Jokje buvo pirmūnė visus aštuonerius metus, daugkartinė 100 dešimtųjų klubo narė ir rekordininkė, 2021 m. apdovanota "Metų aštuntokės" auksine nominacija.

2016 – 2020 m. mokėsi ir su pagyrimu baigė Jonavos Janinos Misčiukaitės meno mokyklos dailės skyrių.

Nuo 2021 m. mokosi Jonavos Senamiesčio gimnazijoje. 2022 ir 2023 m. už puikų mokymasi, aktyvumą bei pasiekimus apdovanota geriausios metų devintų ir dešimtų klasių mokinės apdovanojimu "Amat Victoria Curam".

Nuo 2021 m. dalyvauja tarptatutinėje DofE apdovanojimų programoje, 2022 m. apdovanota bronzos ženkleliu. Ši knyga yra skirta vienai iš Liepos sidabro apdovanojimo veiklos dalių.

Savo laisvalaikį Liepa skiria knygoms, rašymui, piešimui bei savanorystei.